

— Не плачи, дѣдо, — каза то съ тжженъ гласъ,
— нѣма нищо, хайде да си вървимъ...

Младиятъ човѣкъ бързо се приближи до стареца и каза;

— Дайте ми вашата цигулка, а вие вземете шапката отъ ржцѣтъ на дѣтето. Слѣдъ това той грижливо кордира инструмента и почна да свири... Свиренето на непознатия веднага почна да спира минувачитѣ. Слѣдъ нѣколко минута голѣма тълпа окржи непознатия музикантъ и всички бѣха поразени отъ необикновения му талантъ. Всѣка минута кржгѣтъ на слушателитѣ растѣше. Не само мѣдни, но и сребърни монети и книжни пари, изпълваха шапката на стареца. По молбата на слушателитѣ старецътъ изсипа паритѣ въ кърпата, и шапката пакъ почна да се пълни.

Като изсвири нѣколко парчета, непознатиятъ турна цигулката върху колѣнитѣ на стареца и бързо изчезна въ тълпата.

— Кой е този? Кой е? — питаха отвсѣкждѣ.

— Това е артистътъ В., знаменитиятъ цигуларъ, който дава тази вечеръ концертъ въ народния театръ... обясни нѣкой.

А слѣдъ това знаменитиятъ артистъ отиде въ театра, кждѣто той свирѣ тъй хубаво, че споменътъ за тази чудесна вечеръ никога не се изличи отъ паметта на възхитената публика.

Прѣводъ.

КАКЪ СИ НАРИСУВАХЪ КОТКА?

Най-напрѣдъ — едно кравайче. Батко казва, че то приличало повече на яйце.

Отъ кравайчето стана кошничка.

На кошничката поставихъ двѣ ушенца, като двѣ минзухарчета.

А най-послѣ нарисовахъ и опашка — и то стана цѣла котка.

